

samling til lovgivende Beslutning, saa var derfor ganske vist Sundhedscollegiet det Sted, som han burde have henvendt sig til, thi det behøver jeg dog ikke at sige, at Ministeren heldigviis ikke hører til dem, af hvilke der findes nok her i Landet, som mene, at særlig Sagkundskab skulde gjøre Folk incompetent til at tale med om og at have Indflydelse paa en Sags Afgjørelse. At han selv eller Justitsministeriet skulde være i Besiddelse af en saadan særlig Sagkundskab, er jo ikke blevet paastaet, og jeg kan derfor spare mig al Uleilighed med enten ud af selve Lovudkastet eller af dets Motiver at bevise, at en saadan i alt Fald ikke i Virkeligheden har været tilstede. Og paa den anden Side kan det ganske vist ikke nægtes, at en saadan Sagkundskab findes hos Sundhedscollegiet, som er og i flere Slægtled har været en Samling af udmærkede og høit fortjente Mænd, som med stor Nidkærhed have varetaget en vis Deel af de offentlige Interesser, som vel nominelt ligger under Justitsministeren, men som i Virkeligheden alene besikres og ledes, og det med stor Kundskab og Samvittighedsfuldhed, af Sundhedscollegiet, nemlig det for hele Samfundet og for de enkelte Individier overordentligt vigtige Spørgsmaal om hele Sundhedspleien og Sundhedspolitiket. Dette Collegium staaer i Spidsen for hele Lægestanden, udøver Myndighed over den og er at betragte som dens Leder og indtil en vis Grad som dens Blomst, som Blomsten af en Stand, der i Danmark staaer saa høit, at jeg vilde ønske, at det Samme kunde siges med samme Ret om mange andre, med Hensyn til hvilke det indtil en vis Grad dog væsentligt kun beroer paa Fictioner. Sundhedscollegiet er den eneste indsigtsfulde og competente Autoritet, med hvem dette Spørgsmaal foreløbigt kunde forhandles; derom nærer jeg altsaa ikke den allermindste Tvivl. Det vil dernæst sees, at hele det Standpunkt, hvorpaa selve det af Justitsministeren nu forelagte Lovudkast hviler, er et ganske andet end det, hvorfra det Lovudkast gik ud, hvorefter der tidligere var Tale overfor hiint Collegium. Jeg tillod mig allerede, saa usønderligt som jeg dengang var, under 1ste Behandling af denne Sag at reise den alvorligste Indsigelse imod dette Stand-

punkt. Lovudkastet opstiller jo to Kategorier: autoriserede og ikke autoriserede Læger, medens Sandheden er, at der paa den ene Side staaer Læger og paa den anden Side Dvafsalvere. Denne Sammenblanding er Noget, der ganske vist indeholder en saadan Opgivelse af den hele Lægevirksomhed, at den vel kan undskyldes, hvis Lægerne — hvad jeg forøvrigt ikke veed, og hvorom jeg ikke vil udtale nogen Dom — virkelig deraf have sølt sig stærkt afficerede, ligesom selve Sundhedscollegiets her foreliggende Erklæring er en meget alvorlig og en efter min Mening vel begrundet og for Justitsministeren vel fortjent Protest mod den fuldkomne Tilfidsættelse, der er viist samme, ikke i Anledning af et lille Incidensspørgsmaal, men i Anledning af et Spørgsmaal, som selv de, der med mig antage, at en Reform af den nuværende Lovgivning i saa Henseende er nødvendig, ikke kunne Andet end ansee for dybt indgribende i hele Sundhedspleien og Sundhedspolitiket, og altsaa tilvisse maa erkjende for at officere den hele store Statsinteresse, til hvis Varetagelse Lægerne ikke blot have den største Dygtighed, men ogsaa det største og alvorligste Kalb. Men Meningen er jo dernæst ikke, at man blot skulde æste Sundhedscollegiets Erklæring om, hvorvidt der overhovedet skulde røres ved den nuværende Dvafsalverlovgivning eller ikke; thi deri er jeg naturligviis fuldkomment enig med det ærede Medlem af Majoriteten i Udvalget, som har udtalt sig herom (Madvig), at udover en Betænkningser kan Sundhedscollegiets Besøielse ikke gaae, og at Spørgsmaalet om den lovgivende Magts Virksomhed i denne Retning aldeles ikke kan være afhængigt af Noget, der endog saa blot tilnærmelsesviis kan kaldes et Samtykke. Men dersom den ærede Justitsminister foreløbigt havde ladet Sundhedscollegiet vide, at han ansaae det for givet, at Spørgsmaalet, om der overhovedet skulde foregaae en Reform, maatte besvares med Ja — hvilket jo naturligviis atter ikke afhænger af Ministeren alene, men med Hensyn til hvilket han i alt Fald ligeoverfor Sundhedscollegiet er rette Vedkommende til at udtale, hvad der vil skee, i alt Fald som en Overbeviisning hos ham, der er særligt støttet paa det Renskab, som han har til Rigsda-